

Mening godt inde paa. Det brast alligevel. Aarsagen hertil skal jeg ikke udtale mig om, thi det er ikke let at dømme om andres Bevæggrunde. Jeg ved ikke, om jeg bliver Medlem af Udvalget i Aar, men bliver jeg det, er det min Villie at søge at faa Traaden knyttet der, hvor den brast i Fjor.

Selve Forslaget skal jeg ikke komme videre ind paa, det er som sagt en gammel Kending. Heller ikke skal jeg komme ind paa den ærede Ordførers Udtalelser, som vare mange og, som jeg synes, noget vidt-svævende. Naar man i en Tale om Bespisning af fattige Skolebørn begynder ved Hoffet, bevæger sig gennem Forsvarssagen og maler Revolutionens Spøgelse paa Væggen for at ende med at omtale et Foredrag, holdt af Jakob Knudsen i Grundtvigs Hus, synes jeg, man er lidt udenfor det, som det egentlig drejer sig om. Hvad i Alverden have vi at gøre med, hvad Jakob Knudsen har sagt om Fattigdom og Sult i Grundtvigs Hus? Det ærede Medlem taler meget om sultne Børn, og det er naturligvis en Tale, som rører de fleste Hjerter, for saa vidt der virkelig er noget om dette med de sultne Børn. Det ærede Medlem taler, som Socialdemokrater i Regelen gøre, meget om Statistik. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror ikke i fjerneste Maade paa, at Statistikken i Virkeligheden kan give fyldestgørende Svar paa Spørgsmaalet om, hvor mange sultne Børn der er i Danmark, end sige hvem de sultne Børn ere. Jeg har ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) sagde, hævdet det Princip, at den foreliggende Opgave skulde være en kommunal Sag, medens Lovforslaget gør den helt til en Statssag, og at den skulde indskrænkes til at gælde de sultne Børn. Thi naar Ordføreren for Forslagsstillerne Gang efter Gang taler om de sultne Børn, passer det slet ikke. Det er alle Børn i Danmarks offentlige Kommuneskoler, der i Lovforslaget er Tale om at bispise, det er ikke de sultne Børn, Forslagsstilleren særlig tager Sigte paa. Folketinget vil rimeligvis gøre Sagen til en kommunal Sag, og det vil indskrænke Lovforslaget til at dreje sig om de sultne Børn, de, som virkelig trænge til at faa Mad. Saa vidt jeg forstod Sagen i Udvalget i Fjor, vare de socialdemokratiske Medlemmer villige til at gaa med til et saadant Lovforslag. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds udtalte rigtigt, at vi i Fjor i Udvalget nedsatte et Underudvalg, blandt hvis Medlemmer der var, saa vidt jeg husker, en Socialdemokrat, og vi tre vare enige om et Ændringsforslag, der

gik ud paa at gøre Sagen til en kommunal Sag og indskrænke den til at gælde de sultne Børn. Nu siger nok det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Wiinblad), at Børnene kunne være lige saa fattige og sultne paa Landet som i de store Byer, og det kan være rigtigt, naar man tager Landet i Almindelighed, men der er sikkert mangfoldige Kommuner paa Landet, som lidet ville takke Folketinget for en tvungen Skolebespisning, og hvor ingen af Forældrene ønsker den. Hvorfor skulde vi saa stille et saadant Apparat op, som af mange Grunde paa Landet jævnligen vanskeligt lader sig praktisere?

Jeg skal ikke gøre yderligere Bemærkninger hverken til Ordføreren eller om selve Forslaget, men jeg vil udtale det Ønske, at det maa lykkes det Udvalg, som vil komme til at behandle Sagen, hvad enten jeg bliver Medlem deraf eller ej, at knytte Traaden, hvor den brast i Fjor. Jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds har Ret i, at den højtærede Kultusminister ogsaa kunde slutte sig til det Forslag, vi vare blevne enige om. Hvis det som sagt kunde komme frem i Aar og maaske finde lidt bedre Forstaaelse end i Fjor, kunde det jo være, at vi ikke alene kunde faa Sagen til anden Behandling, men ogsaa kunde gøre den færdig i Folketinget, og det, tror jeg, vilde være en Vinding.

Hyller: Det er en Glæde at høre, at Vestres Ordfører vil søge at faa dette Lovforslag gennemført i Aar. Men da de Udtalelser, som faldt baade fra ham og fra Højres Ordfører, gik ud paa, at denne Sag maatte blive en kommunal Sag, at Staten ikke havde noget med den at gøre, vil jeg gøre de Herrer Landborepræsentanter opmærksomme paa, at den ene Landarbejderfamilie efter den anden flytter ind til København. Landbruget har ikke Brug for den overskydende Arbejdskraft, og selvfølgelig gaar den ind til Byerne. København er en af de Byer, hvortil en stor Mængde af denne Arbejdskraft søger. Skulde Kommunerne tage denne Sag op, vil det sige, at Landkommunerne fritages for at støtte Børnene af de Landbofamilier, som flytte ind til Byerne, og i saa Fald ville de store Kommuner og da særlig Københavns Kommune faa en kolossal Udgift paa dette Omraade. Derfor forekommer dette Syn paa Sagen mig at være et Fejlsyn, thi paa denne Maade skubbes som sagt alt over paa de store Kommuner. Hvis de Herrer ville tænke alvorligt over denne Sag, maa de kunne indse, at Kommunerne kunne ikke